

PROPOVIJED: Kraljica sv. Krunice – Krašić, 7. listopada 2026.

Eccellenza, oci biskupi, braćo i sestre u Kristu!

Čuli smo evanđeoski navještaj o začecu Sina Božjega. On je moću Duha Svetoga i pristajanjem nazaretske djevice postao čovjekom, spasiteljem ljudskoga roda. Zato je anđeo pozdravlja riječima: »Zdravo Marijo, milosti puna«. Događajem Utjelovljenja Sina Božjega započinje punina vremena koju će sv. Augustin protumačiti riječima: »Po ženi smrt, od žene život. Po Evi propast, po Mariji spasenje.«

Vršeci volju Božju i predana milosti Božjoj, nazaretska djevica pomno je pamtila i u svom srcu prebivala događaje povezane uz život Isusa Krista. Upravo te događaje mi proživljujemo moleći radosna, žalosna, slavna i svjetlosna otajstva Gospine Krunice.

Sv. Ivan Pavao II. tumači da se moleći krunicu »preobražavamo u sliku Kristovu«. Idemo putem ljubavi koja spašava svijet. Kročimo putem Bogorodičine vjere koja dovodi Kristu. Krunica nas posvješćuje, rekao bi papa Franjo, da imamo Majku na nebu. Sabiremo se oko nje kao kćeri i sinovi, živimo nadu koja se oslanja na Krista Gospodina. Gledamo je i pouzdano je molimo da i mi jednog dana s Isusom i s njom budemo s desne Oca nebeskoga u Božjem kraljevstvu.

Dok razmatramo otajstva krunice gledamo lice Krista Spasitelja, ono lice što sjaji svjetlom uskrsnog jutra, i uljepšava lice Crkve, čineći ga lijepim i mladenačkim. Proljepšava Crkvu da bude misionarska, gostoljubiva, slobodna, vjerna, siromašna materijalnim dobrima, a bogata ljubavlju.

To je Crkva čiju je mladenačku ljepotu i privlačnost blaženi Alojzije uljepšavao molitvom krunice, i nebrojenim pismima činio vjernom. To je Crkva za koju reče: »Što dulje živim i promatram sudbinu Crkve, to mi je draža! O velika si, Crkvo Božja! Bijedni ovaj život rado dajem, kad bih mogao, dao bih i sto života, samo da živi Crkva Božja.«

Čestitam krašićkim župljanima, što se poput prve Crkve, na blagdan Blažene Djece Marije od Krunice, »jednodušno okupljaju i mole s Marijom, Majkom Isusovom«. Tako se i ova župa odaziva pozivu pape Lava XIV. na molitvu krunice, osobito »za Svetu zemlju i za nevine žrtve nasilja«.

Toj jednodušnosti srdaca i postojanosti u molitvi pridonio je ovoj župi najslavniji njezin sin bl. Alojzije Stepinac. On, koji je gledao uspon Mussolinija, Hitlera, Göringa, Staljina i tolikih drugih diktatora, zagledan u Božju dobrotu mogao je 1954., u Marijanskoj godini, kao zatočenik u Krašiću, ustvrditi: »Pa gdje su danas!? Sve je prolazno i nestalno, a mi ćemo i dalje moliti. Krunicu još više u ruke. Bog je naša nada. *Tu solus Dominus, tu solus Altissimus!*«

»Krunicu u ruke!«, jer je ona »jedno od najuspješnijih sredstava u našoj ruci da nađemo milost Božju«. »Gdje je krunica tu je Majka Božja, a gdje je Majka Božja, tamo je sigurno i Isus s njom, a gdje je Isus tamo je Bog, tamo je sve!«

Molio je krunicu s nadom da Bog neće ostaviti svoju Crkvu ni narod koji mu se utječe. Napisao je isusovcu Stjepanu Sakaču, 3. listopada 1956.: »Uvjeren sam da u mojoj župi ovdje nema kuće gdje se ne moli krunica. Dopiru nam mnoge utješne vijesti i iz drugih krajeva naše domovine tako teško iskušavane. Vodi se bitka na život i smrt, ali se nećemo iz nje povući, jer nećemo izdati Boga.«

Dok sâm moli, on i druge potiče na molitvu krunice. Napisao sestri milosrdnici Vilki Šimecki, rodom iz Krašića, 17. veljače 1952.: »O, kad bi se Njezina krunica marljivo i pobožno molila u svim hrvatskim obiteljima kao obiteljska molitva svakoga dana, nestalo bi brzo svih nevolja, koje danas taru i muče tolike obitelji.«

Molitvi krunice pridavao je preporodnu moć. Napisao je jednom svećeniku 1954.: »Napose Vam stavljam na srce, da svakom zgodom, koja Vam se pruži, na zgodan način preporučujete moljenje obiteljske krunice. Ako Vam uspije uvesti običaj, da svaka obitelj svaki dan izmoli svetu krunicu, osigurali ste možda za stotinu godina svoju župu po toj molitvi.«

Pred nama je Alojzije, budan pastir Božjega naroda. Dok mu nisu oduzeli slobodu, nastojao je proširiti molitvu krunice u sav hrvatski narod. Odlučio je tako urediti Kalvariju na Mariji Bistrici, da se hodočasnici silazeći s Kalvarije zagledaju u petnaest kapelica svete krunice i pobožnije mole krunicu u Božjoj prirodi.

Štoviše, svjestan da hrvatski narod uvelike psuje i da je psovka veliki izvor zla i grijeha, imao je plan na Mariji Bistrici postaviti zlatnu knjigu, kamo bi se upisale obitelji, koje će trajno – svakodnevno moliti krunicu za iskorjenjivanje te narodne sramote.

Predragi župljani i hodočasnici! Dragi gledatelji i duhovni sudionici ovoga slavlja! Blaženi Alojzije s ove je propovjedaonice često pozivao na molitvu krunice. To nije molitva samo za ljude bez fakultetske izobrazbe. Govorio je: »Povijest pozna mnogo velikih ljudi, koji su krunicu držali u ruci bez ikakva straha za svoj znanstveni ugled«. Bili su vojskovođe Radetzky, glazbenik Haydn, fizičar Ampere, političar O'Connell, profesor medicine Recamier, »koji priznaje da mu je najveće uspjehe u medicini pribavila sveta krunica.«

Sv. Ivan Pavao II. u enciklici *Krunica Djevice Marije* uči da Molitva krunice omogućuje svakom čovjeku novi početak, blizinu Božju, nadahnuće vječnim životom, hrabro nošenje životnog križa. Krunica je nevjernom svijetu naviještaj Krista kao Gospodina i Spasitelja, kao »put, istinu i život«, kao »cilj ljudske povijesti, kao

uporište na koje se oslanjaju ideali povijesti i civilizacije«. Baš zato neprijatelji Božji izruguju krunicu.

Ne čudi da su ukućani, ušavši u sobu teško bolesnog kardinala Stepinca, vidjeli kako on »gleda sliku Majke Božje na zidu svoje sobe, a ruke mu prebire veliku bijelu krunicu od 15 otajstava«.

Kad su mu spomenuli da će sigurno poći na konklave nakon smrti pape Pija XII., blaženi Alojzije, osvjedočen u moć molitve, reče: »Mjesto svog glasa u konklavu, ja ću ovdje moliti.«

Sa zanimanjem je slušao radijske vijesti. Jednoga su dana u 18 sati i 15 minuta najavljene intrigantne vijesti na Radio Madridu. Bilo je to u isto vrijeme kad i krunica u crkvi. Pošao je u crkvu, rekavši: »To je važnije od svih vijesti« i otišao na zajedničku krunicu.

Shrvan bolešću proúzročenom toksičnim supstancama, danima hermetički zatvoren, praćen naoružanom stražom, ponižavan, klevetan, on ne proklinje već blagoslivlja bolove i rane, moli za provokatore i mučitelje. Reče župniku: »Ja se ne bih nimalo čudio da i crkve zatvore. Zato poučiti ljude: krunicu u ruke – i pouzdanje u Boga. On jedini može, da nas čudom svojim izbavi – iz ove nevolje.«

Brojni još živući krašićki župljani svjedoče da ga je upravo molitva učinila velikim, poniznim i Bogu dragim, spremnim na žrtvu za vjeru i Crkvu. Poručio je papi Piju XII. u travnju 1952.: »Ja sam spreman umrijeti ne samo za Crkvu općenito uzevši, već, milošću Božjom, za svaki kanon Crkvenoga Zakonika Svete Crkve Božje... Spreman sam umrijeti za Svetu Crkvu i čiste savjesti poći s ovoga svijeta.«

Sveti Ivan XXIII. reče u povodu smrti kardinala Stepinca: »Molimo da bi sretno došlo do proslave njegova izabranog duha«, da »u milosti i svjetlu Gospodnjem razvije svoju zaštitu nad cijelim kardinalskim zborom i nad cijelom sv. Crkvom.«

Njegov pak nasljednik na katedri sv. Petra, tada kardinal milanski Giovanni Montini, povodom smrti zagrebačkog nadbiskupa Alojzija kazao je: »Stepinac neka nas uči! Neka nas nauči pouzdanju i dobroti! On je umro obavijen šutnjom, koja je svojstvo njegove Crkve, kojoj preostaje jedino glas molitve i praštanja.«

Sv. Ivan Pavao II. uvjerava nas da je bl. Alojzije »patnjama i kušnjama platio hrabru privrženost Evandjelju«. Ta hrabrost plod je njegove molitve, predanja u volju Božju. On i nama danas poručuje: »Neka vam molitva bude, što i voda ribi, što i zrak ptici.« »Onaj koji ne moli, propada«. Reče i ovo: »Molitva je čast za čovjeka.« Ona je talent koji je sam Bog stavio u njegove ruke da bi se čovjek po njemu mogao spasiti. »Molitva je«, poručuje nam blaženi Alojzije, »nasušna potreba i hrana duše.« »Bez molitve je čovjek kao slijepac bez vodiča i kao vojnik bez oružja.« Molitva je čudesni ključ, koji otvara sve blago nebeskih darova. Na

posljedku sve ono što čovjek ne može postići radom svojih ruku, to može zadobiti rukama sklopljenim na molitvu.

Poručuje nam to duboko uvjeren da, »kao što zemlja ne može roditi bez sunca i bez kiše, tako niti mi bez molitve ne možemo napredovati u duhovnom životu«.

Eto braćo i sestre! Čuli smo zašto moliti, kako molitva mekša tvrdoću čovjekova srca, topi studen grijeha što okiva čovjekovu dušu, odgaja bolje ljude. To je plod molitve. Plod krunice. Neka i nas molitva krunice učini jednodušnima i postojanima u slavljenju sv. Euharistije, u razmatranju Radosne vijesti, vjernim vršiteljima Božje volje i hrabrim svjedocima Kristova Evanđelja. Amen.